

Vampire Academy
De filmeditie

RICHELLE MEAD

VAMPIRE

ACADEMY

DE FILMEDITIE

Vertaald door Carolien Metaal

full moon

Lees ook de andere delen uit de *Academicus Vampyrus*-serie
Academicus Vampyrus – Ijskoud
Academicus Vampyrus – Schaduwkus
Academicus Vampyrus – Bloedbelofte
Academicus Vampyrus – Geestesband
Academicus Vampyrus – Offergave

Eerste druk 2010

Vierde druk 2014

© 2007 Richelle Mead

Oorspronkelijke titel *Vampire Academy*

Nederlandse vertaling © 2010, 2012 Carolien Metaal en Moon,
Amsterdam

Omslagontwerp Baqup

Omslagbeeld Reliance Entertainment & Dutch FilmWorks
Zetwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 1962 1

NUR 284/334

www.uitgeverijmoon.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Books bv

Dit boek is ook leverbaar
als e-book 978 90 488 0603 4

1

Ik voelde haar angst nog voor ik haar hoorde gillen.

Haar nachtmerrie kwam schokkend bij me binnen, schudde me los uit mijn eigen droom, die iets te maken had met een strand en een of andere sexy gast die me insmeerde met zonnebrandolie. Beelden – die van haar, niet die van mij – tuimelden door mijn hoofd: vuur en bloed, de geur van rook, het verwrongen plaatstaal van een auto. De beelden wikkelden zich om me heen, verstikten me, totdat een rationeel deel van mijn hersenen me vertelde dat dit niet mijn droom was.

Ik schoot wakker; lange, donkere haarlokken plakten aan mijn voorhoofd.

Lissa lag in haar bed te woelen en te gillen. Ik sprong uit het mijne en overbrugde snel de anderhalve meter die ons scheidde.

‘Liss,’ zei ik, terwijl ik haar door elkaar schudde. ‘Word wakker, Liss.’

Haar gegil nam af en werd vervangen door zacht gekreun. ‘Andre,’ kermde ze. ‘O god!’

Ik hielp haar te gaan zitten. ‘Je bent daar niet meer, Liss. Wakker worden!’

Na een poosje gingen haar ogen trillend open en in het vage licht zag ik dat het haar langzaam begon te dagen. Haar paniekerige ademhaling nam af, ze leunde tegen

me aan en legde haar hoofd op mijn schouder. Ik sloeg een arm om haar heen en streek met mijn hand over haar haar.

‘Het is goed,’ zei ik troostend tegen haar. ‘Niets aan de hand!’

‘Ik had die droom weer!’

‘Ja. Weet ik!’

We bleven zo een tijdje zitten zonder nog iets te zeggen. Toen ik voelde dat ze wat rustiger was, boog ik me naar het nachtkastje tussen onze bedden en knipte het lampje aan. Het gaf niet veel licht, maar we hadden allebei maar weinig nodig om te kunnen zien. Oscar, de kat van onze huisgenoot, werd aangetrokken door het licht en sprong op de vensterbank van het open raam.

Hij liep met een grote boog om mij heen – dieren hebben, om welke reden dan ook, een hekel aan dhampiers – en sprong vervolgens op Lissa's bed om haar zacht spinnend kopjes te geven. Dieren hadden geen problemen met Moroi en op Lissa waren ze al helemaal gesteld. Glimlachend krabde ze hem onder zijn kin en ik voelde dat ze nog rustiger werd.

‘Wanneer heb je voor het laatst een voeding gehad?’ vroeg ik, terwijl ik haar gezicht in me opnam. Haar blanke huid was bleker dan anders. Ze had donkere wallen onder haar ogen en straalde iets kwetsbaars uit. Het was deze week nogal hectisch geweest op school en ik kon me niet meer herinneren wanneer ik haar voor het laatst bloed had gegeven. ‘Dat moet ongeveer... langer dan twee dagen geleden zijn, toch? Drie? Waarom heb je niets gezegd?’

Ze haalde haar schouders op en ontweek mijn blik. ‘Jij had het druk. Ik wilde niet...’

‘Onzin,’ zei ik, terwijl ik in een comfortabeler houding

schoof. Geen wonder dat ze zo zwak oogde. Oscar, die me niet in zijn buurt wilde, sprong van het bed en keerde terug naar het raam, waar hij ons van een veilige afstand kon bekijken. 'Kom op. We doen het meteen.'

'Rose...'

'Vooruit. Dan voel je je zo beter.'

Ik hield mijn hoofd schuin en gooide mijn haar naar achteren, zodat mijn hals bloot kwam te liggen. Ik zag haar aarzelen, maar bij het zien van mijn hals en wat die te bieden had, werd de verleiding te groot. Er gleed een hongerige uitdrukking over haar gezicht en haar lippen gingen een klein stukje uit elkaar. De grote hoektanden, die ze als we onder mensen waren altijd verborgen hield, werden zichtbaar. Die tanden vormden een schrill contrast met de rest van haar gelaatstrekken; met haar knappe gezicht en lichtblonde haar leek ze meer op een engel dan op een vampier.

Toen haar tanden mijn blote huid naderden, voelde ik mijn hart als een razende tekeergaan door een mengeling van angst en hoop. Dat hoopvolle heb ik altijd verschrikkelijk gevonden, maar ik kon er niets aan doen, het was een zwakte die ik niet van me af kon schudden.

Haar hoektanden boorden zich diep in mijn huid en ik gilte het uit van de opplaaierende pijn. Die werd al snel vervangen door een zalig geluksgevoel dat zich door mijn lichaam verspreidde. Dit was stukken beter dan dronken of stoned zijn. Beter dan seks – dat vermoedde ik tenminste, want ik had het nog nooit gedaan. Het voelde als een warme deken van puur genot die zich om me heen wikkelde en beloofde dat alles op de wereld goed zou komen. En het ging maar door. De chemische stoffen in haar speeksel veroorzaakten een endorfinelawine en ik was totaal van de wereld, wist niet meer wie ik was.

Toen was het helaas voorbij. Het had niet langer dan een minuut geduurd.

Ze trok zich terug, veegde met haar hand over haar lippen en keek me aandachtig aan. 'Gaat het?'

'Ik... ja, best!' Duizelig van het bloedverlies ging ik op mijn rug liggen. 'Ik moet gewoon nog even slapen. Niets aan de hand.'

Haar bleekgroene ogen keken me bezorgd aan. Ze stond op. 'Ik ga iets te eten voor je halen.'

Mijn protesten kwamen nogal onbeholpen over mijn lippen en ze was al weg voor ik een behoorlijke zin had kunnen formuleren. De roes van haar beet was afgenomen zodra ze zich had teruggetrokken, maar een deel ervan draalde nog in mijn aderen en ik voelde een maffe glimlach over mijn lippen trekken. Ik draaide mijn hoofd om en zag dat Oscar nog steeds op de vensterbank zat.

'Je weet niet wat je mist,' deelde ik hem mee.

Zijn aandacht was op iets buiten gericht. Hij dook ineen, zette zijn inktzwarte vacht op en begon met zijn staart te zwiepen.

Mijn glimlach verdween en ik dwong mezelf rechtop te gaan zitten. Alles draaide voor mijn ogen en ik wachtte tot het weer stilstond voordat ik probeerde te gaan staan. Toen dat me gelukt was, werd ik weer duizelig en deze keer ging het niet over. Toch voelde ik me goed genoeg om naar het raam te strompelen en met Oscar naar buiten te turen. Hij wierp me een behoedzame blik toe, schoof een stukje opzij en keek toen weer naar wat het ook was dat buiten zijn aandacht had getrokken.

Een warm briesje – té warm voor het najaar in Portland – speelde met mijn haar toen ik naar buiten leunde. De straat was donker en relatief rustig. Het was drie uur 's ochtends, zo'n beetje het enige moment waarop een

schoolcampus tot rust kwam, enigszins dan. Het huis waarin wij de afgelopen acht maanden een kamer hadden gehuurd, lag in een woonwijk met een ratjetoe van oude huizen. Aan de overkant van de straat knipperde een straatlantaarn – die zou het niet lang meer volhouden. Toch kon ik in het schijnsel ervan de contouren van auto's en gebouwen onderscheiden. In onze eigen tuin zag ik de silhouetten van bomen en struiken.

En een man die naar mij keek.

Ik deinsde geschrokken achteruit. Er stond iemand bij een boom in de tuin, nog geen tien meter bij me vandaan, waarvandaan hij gemakkelijk door het raam kon kijken. Hij was zo dichtbij, dat ik hem waarschijnlijk zou raken als ik iets naar hem gooide. Hij was absoluut dichtbij genoeg om gezien te kunnen hebben wat Lissa en ik zojuist gedaan hadden.

Hij werd aan het zicht onttrokken door de schaduwen zodat zelfs ik, met mijn grotere gezichtsvermogen, zijn gelaatstrekken niet kon onderscheiden. Met uitzondering van zijn lengte. Hij was lang, echt lang. Hij stond daar maar heel even, nauwelijks waarneembaar, en stapte toen achteruit. Hij verdween in de schaduwen van bomen aan de andere kant van de tuin. Ik wist bijna zeker dat ik vlakbij iemand zag bewegen die zich bij hem voegde, waarna de duisternis hen beiden opslokte.

Wie deze figuren ook waren, Oscar moest niets van hen hebben. Afgezien van mij kon hij met de meeste mensen opschieten en raakte hij alleen van streek als iemand een rechtstreeks gevaar vormde. De gast buiten had Oscar op geen enkele manier bedreigd, maar de kat had iets aangevoeld, iets waardoor zijn alarmbellen waren gaan rinkelen.

Iets wat leek op wat hij altijd bij mij bespeurde.

Er trok een koude angstrilling door me heen, die bijna – maar niet helemaal – het gelukzalige gevoel van Lissa's beet uitwiste. Ik liep weg van het raam en schoot zo snel in een spijkerbroek die ik op de grond vond, dat ik bijna struikelde. Zodra ik die aan had, greep ik mijn jas, die van Lissa en onze portemonnees. Ik glipte in het eerste paar schoenen dat ik zag en liep de deur uit.

Beneden trof ik haar in de krappe keuken rommelend in de ijskast aan. Een van onze huisgenoten, Jeremy, zat aan de tafel. Met een hand op zijn voorhoofd staarde hij treurig in een wiskundeboek. Lissa keek me verrast aan.

'Jij had moeten blijven liggen.'

'We moeten gaan. Nu.'

Ze zette grote ogen op en even later viel het kwartje. 'Weet je... echt? Weet je het zeker?'

Ik knikte. Ik kon niet uitleggen waarom ik het zo zeker wist. Dat was gewoon zo.

Jeremy keek ons nieuwsgierig aan. 'Wat is er aan de hand?'

Ik kreeg een ingeving. 'Pak zijn autosleutels, Liss.'

Hij keek van mij naar Lissa en weer terug. 'Wat zijn jullie...'

Zonder te aarzelen liep Lissa naar hem toe. Haar angst stroomde via onze fysieke verbondenheid bij mij binnen, maar er was ook nog iets anders: haar volledige overtuiging dat ik alles zou regelen, dat we veilig zouden zijn. Zoals altijd hoopte ik dat ik dat vertrouwen niet zou beschamen.

Ze schonk hem een brede glimlach en keek recht in zijn ogen. Even staarde Jeremy haar, nog steeds confuus, alleen maar aan. Toen zag ik dat hij gegrepen werd. Zijn ogen werden glazig en hij wierp haar een adorerende blik toe.

‘We moeten je auto lenen,’ zei ze met een zoetsappig stemmetje. ‘Waar zijn je sleutels?’

Hij glimlachte en ik huiverde. Ik was zeer goed bestand tegen dwanggedachten, maar voelde desondanks de effecten als die op een andere persoon gericht waren. Bovendien was mij mijn hele leven bijgebracht dat het verkeerd was om ze te gebruiken. Jeremy stak zijn hand in zijn zak en overhandigde een bos sleutels aan een grote rode ketting.

‘Bedankt,’ zei Lissa. ‘En waar staat hij?’

‘Hier in de straat,’ zei hij dromerig. ‘Bij de hoek. Bij Brown. Vier straten verder.’

‘Bedankt,’ herhaalde ze, achteruitlopend. ‘Zodra wij vertrekken, wil ik dat je doorgaat met studeren. Vergeet dat je ons hebt gezien.’

Hij knikte gehoorzaam. Ik kreeg de indruk dat hij zich op dat moment voor haar van een klif zou hebben geworpen als ze dat gevraagd had. Alle menselijke wezens waren vatbaar voor dwanggedachten, maar Jeremy leek zwakker dan de meeste. Dat kwam nu goed van pas.

‘Kom op,’ zei ik tegen haar. ‘We moeten gaan.’

We gingen naar buiten en liepen in de richting van de hoek die hij genoemd had. Ik was nog steeds duizelig van de beet en bleef maar struikelen; het lukte me gewoon niet om zo snel te lopen als ik wilde. Lissa moest me een paar keer vastgrijpen om te voorkomen dat ik viel. En de hele tijd werd ik bestormd door die angst uit haar hoofd. Ik deed mijn best het te negeren; ik had al genoeg aan mijn eigen angsten.

‘Rose... wat moeten we doen als ze ons te pakken krijgen?’ fluisterde ze.

‘Dat doen ze niet,’ zei ik stoer. ‘Dat laat ik niet gebeuren.’

‘Maar als ze ons gevonden hebben...’

‘Ze hebben ons al eens eerder gevonden. Toen hebben ze ons ook niet te pakken gekregen. We rijden gewoon naar het station en gaan met de trein naar LA. Dan raken ze het spoor bijster.’

Ik liet het simpel klinken. Dat deed ik altijd, ook al was er niets simpels aan om op de vlucht te zijn voor degenen met wie we opgegroeid waren. We deden dit nu al twee jaar: ons verstoppen waar we konden en alleen maar proberen de middelbare school af te maken. Ons laatste jaar was net begonnen en op een campus wonen had veilig geleken. We waren zo dicht bij de vrijheid.

Ze zei niets meer en ik voelde haar vertrouwen in mij opnieuw opwellen. Zo was het altijd geweest tussen ons. Ik was degene die actie ondernam, die ervoor zorgde dat dingen gebeurden – zij het soms nogal roekeloos. Zij was de verstandige van ons tweeën, degene die over dingen nadacht en ze van alle kanten bekeek voordat ze handelde. Beide stijlen hadden zo hun nut, maar op dit moment was er behoefte aan roekeloosheid. We hadden geen tijd om te aarzelen.

Lissa en ik waren al sinds de kleuterschool hartsvriendinnen, toen onze lerares ons bij elkaar had gezet voor schrijfles. Vijfjarigen dwingen om Vasilisa Dragomir en Rosemarie Hathaway te spellen was meer dan wreed en wij – of beter gezegd ik – hadden op gepaste wijze gereageerd. Ik had mijn boek naar onze lerares gesmeten en haar een fascistische trut genoemd. Ik wist niet wat dat betekende, maar ik wist wel hoe ik een bewegend doelwit moest raken.

Sindsdien waren Lissa en ik onafscheidelijk geweest.

‘Hoor je dat?’ vroeg ze opeens.

Het kostte me een paar tellen om op te pikken wat haar scherpere zintuigen al waargenomen hadden. Voet-

stappen, snel bewegende voetstappen. Mijn gezicht ver-
trok. We moesten nog twee straten.

‘We moeten rennen,’ zei ik, terwijl ik haar arm vast-
greep.

‘Maar dat kun jij...’

‘Rénnen!’

Het kostte me elk greintje wilskracht om niet op de
stoep flauw te vallen. Mijn lichaam wilde niet rennen na
het bloedverlies en het verteren van de gevolgen van haar
speeksel. Maar ik beval mijn spieren op te houden met
zeuren en klampte me aan Lissa vast, terwijl onze voeten
over het beton dreunden. Normaal gesproken zou ik haar
zonder noemenswaardige inspanning voorbij kunnen ren-
nen – zeker nu ze op blote voeten liep – maar vannacht
was zij het enige wat mij overeind hield.

De achtervolgende voetstappen werden luider, kwamen
dichterbij. Ik zag sterretjes. Voor ons kon ik Jeremy's
groene Honda al zien. O god, we moesten het gewoon
redden...

Drie meter voor de auto stapte er opeens een man voor
ons die de weg blokkeerde. We stonden abrupt stil en ik
trok Lissa achteruit aan haar arm. Hij was het, de gast die
ik aan de overkant van de straat naar me had zien kijken.
Hij was ouder dan wij, halverwege de twintig of zo, en
inderdaad erg lang, bijna twee meter waarschijnlijk. En
onder andere omstandigheden – als hij bijvoorbeeld onze
ontsnapping niet zou dwarsbomen – zou ik hem woest
aantrekkelijk hebben gevonden. Bruin haar tot op zijn
schouders, dat in een staartje was gebonden. Donkerbrui-
ne ogen. Een lange bruine jas.

Maar zijn aantrekkelijkheid deed er nu niet toe. Hij
vormde nu gewoon een obstakel dat Lissa en mij belette
bij de auto en onze vrijheid te komen. De voetstappen

achter ons vertraagden en ik wist dat onze achtervolgers ons in hadden gehaald. In mijn ooghoeken bespeurde ik nog meer beweging, meer personen die ons insloten. God. Ze hadden een stuk of tien hoeders gestuurd om ons terug te halen. Ongelooflijk. Zelfs de koningin reisde niet met zoveel hoeders.

In paniek en niet helemaal in staat logisch na te denken, handelde ik instinctmatig. Ik drong me voor Lissa, hield haar achter me en weg van de man die de leider leek te zijn.

‘Laat haar met rust,’ snauwde ik. ‘Raak haar niet aan.’

Van zijn gezicht was niets af te lezen, maar hij stak zijn handen uit in een schijnbaar kalmerend bedoeld gebaar, alsof ik een wild beest was dat hij gerust wilde stellen.

‘Ik ben niet van plan...’

Hij zette een stap vooruit. Té dichtbij.

Ik viel hem aan, haalde uit met een offensieve beweging die ik twee jaar niet had gebruikt, niet meer sinds Lissa en ik waren weggelopen. Het was stom, weer zo’n reactie die voortvloeide uit instinct en angst. En hopeloos. Hij was een bedreven hoeder, geen beginner die zijn training nog niet had afgerond. Bovendien was hij niet zwak en stond hij niet op het punt zijn bewustzijn te verliezen.

En mán, wat was hij snel. Ik was vergeten hoe snel hoeders konden zijn, hoe ze als cobra’s konden bewegen en toeslaan. Hij sloeg me van zich af alsof ik een lastige vlieg was; zijn handen ramden me achteruit. Ik denk niet dat hij met opzet zo hard sloeg – hij was waarschijnlijk alleen van plan me op afstand te houden – maar mijn gebrek aan coördinatie stond mijn reactievermogen in de weg. Ik was niet in staat mijn evenwicht te bewaren en dreigde te vallen, ik ging met mijn heup regelrecht op de stoep af. Dat ging pijn doen. Véél pijn.

Alleen was dat niet zo.

Net zo snel als hij me afgeweerd had, boog de man zich voorover en greep hij mijn arm vast om me overeind te houden. Toen ik mijn evenwicht weer had gevonden, merkte ik dat hij naar me stond te staren – of, beter gezegd, naar mijn hals. Omdat ik nog gedesoriënteerd was, snapte ik het niet meteen. Maar toen ging mijn vrije hand langzaam naar de zijkant van mijn hals en raakte zachtjes de wond aan die Lissa eerder die nacht gemaakt had. Toen ik mijn vingers terugtrok, zaten die onder glibberig donker bloed. Beschaamd schudde ik mijn haar, zodat het naar voren rond mijn gezicht viel. Mijn haar was dik en lang, en bedekte mijn hals volledig. Ik had het juist daarom laten groeien.

De donkere ogen van de man bleven nog even hangen op de nu bedekte beet en keken vervolgens in de mijne. Ik beantwoordde zijn blik uitdagend en rukte me snel los uit zijn greep. Hij liet me gaan, hoewel ik wist dat hij me de hele nacht in bedwang had kunnen houden als hij dat gewild had. Vechtend tegen de misselijkmakende duizeligheid liep ik opnieuw achteruit naar Lissa en zette me schrap voor een volgende aanval. Plotseling kreeg haar hand die van mij te pakken. ‘Rose,’ zei ze zacht. ‘Niet doen!’

Haar woorden hadden in eerste instantie geen effect op me, maar langzamerhand begonnen geruststellende gedachten – die via onze verbondenheid binnendruppelden – zich in mijn hoofd te nestelen. Het waren niet zozeer dwanggedachten – die zou ze nooit op mij toepassen – maar het was effectief, evenals het feit dat we hopeloos in de minderheid waren en overklast werden. Zelfs ik wist dat het geen enkele zin had om te vechten. De spanning verliet mijn lichaam en ik zakte verslagen ineen.

De man, die voelde dat ik het opgegeven had, kwam naar voren en richtte zijn aandacht op Lissa. Zijn gezicht was bedaard. Hij maakte een buiging voor haar en slaagde erin dat elegant te doen, wat me gezien zijn lengte verbaasde. 'Mijn naam is Dimitri Belikov,' zei hij. Ik hoorde een vaag Russisch accent. 'Ik ben hier om je terug te brengen naar de academie van Sint-Vladimir, prinses.'